FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 8. oktober 1985 *

Høje Domstol.

1. Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. februar 1985, har selskabet Cockerill-Sambre under henvisning til EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af en til selskabet rettet individuel beslutning, nr. C(84) 1958/1, som Kommissionen for De europæiske Fællesskaber traf den 19. december 1984. Ved denne beslutning blev selskabet i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 pålagt en bøde på 620 570 ECU, idet det i første kvartal 1983 havde overskredet de produktionskvoter, der var blevet fastsat for det i henhold til Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982.

Vi skal idag ikke behandle sagens realitet, men derimod det spørgsmål, om den overhovedet vil kunne antages til realitetsbehandling. Problemet er nærmere, om sagen kan anses for anlagt inden for den i artikel 39, stk. 1, i protokollen vedrørende statutten for EKSF-Domstolen omhandlede frist. Denne bestemmelse lyder således:

»De i Traktatens artikler 36 og 37 omhandlede sager skal rejses inden for den frist af en måned, som er fastsat i artikel 33, sidste stykke.«

Hertil skal lægges en afstandsfrist på to dage, jfr. artikel 81 i Domstolens procesreglement og artikel 1 i dets bilag II.

Kommissionen har ved et særskilt dokument, jfr. procesreglementets artikel 91, påstået sagen afvist.

2. Den har herved gjort gældende,

— at meddelelsen om den anfægtede beslutning kom frem til Cockerill-Sambres hjemsted i Seraing den 9. januar 1985;

— at sagen i henhold til de ovenfor nævnte bestemmelser derfor skulle have været anlagt senest den 12. februar 1985;

— at den først blev anlagt den 14. februar 1985.

Kommissionen anfører, at søgsmålsfristerne ifølge Domstolens praksis skal overholdes strengt, og gør gældende, at det er forkert, når sagsøgeren hævder, at meddelelsen af den omtvistede beslutning først fandt sted i sagsøgerens afdeling i Bruxelles den 11. januar 1985.

3. Til støtte for, at forholdet må opfattes på sidstnævnte måde, har sagsøgeren anført, at selv om det er rigtigt, at selskabets hjemsted stadig befinder sig i Seraing, er der siden juni 1984 sket en overflytning til Bruxelles, først for så vidt angår bestyrelsen og direktionen, og senere af de administrative afdelinger. Alle, som selskabet jævnligt har kontakt med — herunder Kommissionen — blev underrettet om denne ændring i selskabets forhold ved en rundskrivelse af 29. maj 1984.

Da sagsøgeren blev klar over, at Kommissionen ikke havde foretaget sig noget i denne anledning, fremsendte selskabet den

* Oversat fra fransk.

21. december 1984 to enslydende breve til Kommissionen, stilet til henholdsvis næstformand Davignon og DG III (generaldirektoratet for stålspørgsmål), hvori man udtrykkeligt anmodede om, at al korrespondance til selskabet blev fremsendt til Bruxelles, »således at korrespondance ikke bortkommer eller forsinkes ved hjemstedet i Seraing, idet korrespondance bør stiles til vedkommende person eller til G. Paulus, Quotas Groupe, der i givet fald vil underrette den pågældende«. Disse breve kom frem til modtagerne den 3. januar 1985.

Den anfægtede beslutning, der blev fremsendt af Kommissionen i form af et rekommanderet brev med modtagelsesbevis den 8. januar 1985, kom frem til hjemstedet den 9. januar 1985, hvor modtagelsesbeviset blev underskrevet, hvorefter brevet, endnu engang rekommanderet, blev videresendt til afdelingen i Bruxelles, hvor det kom frem fredag den 11. januar 1985.

Cockerill-Sambre gør gældende, at der ikke findes nogen fællesskabsretlig regel om, at meddelelser om beslutninger, hvorved der pålægges bøder, altid skal fremsendes til det pågældende selskabs hjemsted.

Når et selskab anmoder herom, hvilket ingen bestemmelser forbyder, har Kommissionen pligt til at fremsende sådanne meddelelser til den adresse, som selskabet har angivet, og hvis den undlader dette, må det følge af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2 *in fine*, at den frist, inden for hvilken den pågældende beslutning skal anfægtes, begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor virksomheden rent faktisk har fået kendskab til beslutningen.

Da brevet kom frem til Cockerill-Sambres hjemsted den 9. januar 1985, videresendte man det til Bruxelles med al den hurtighed, der kunne forventes, og det må lægges til grund, at selskabet først den 11. janaur 1985 fik faktisk kendskab til beslutningen, hvorfor sagen er anlagt den sidste dag, hvor dette i henhold til den gældende frist var muligt.

Subsidiært gør sagsøgeren gældende, at selv om det antages, at Kommissionen som udgangspunkt var berettiget til at fremsende meddelelsen til hjemstedet, har den alligevel udvist en sådan mangel på agtpågivenhed, at det må tilskrives den, at sagsøgeren ikke fik kendskab til beslutningen før den 11. januar 1985.

4. Efter at være blevet anmodet om at fremsætte sine bemærkninger til de nye omstændigheder, som sagsøgeren havde peget på, har Kommissionen fastholdt sin afvisningspåstand. Den gør gældende, at meddelelsen er sket i overensstemmelse med de gældende regler og må anses for gyldig, idet det videre anføres, at den fulgte fremgangsmåde er rigtig ud fra almindelige fornuftsbetragtninger, der tilsiger, at en meddelelse om en beslutning fra Kommissionen rettet til en juridisk person bør fremsendes til hjemstedet, hvilket så meget desto mere må gælde, når der er tale om en beslutning om pålæggelse af en bøde.

Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at det ikke kan udledes af rundskrivelsen af 29. maj 1984, at den var »forpligtet til« at fremsende meddelelser om beslutninger, som den måtte træffe — herunder ikke mindst beslutninger om pålæggelse af bøder — til den nye adresse, der var blevet angivet. Det tilføjes, at brevet af 21. december 1984 ikke er mere præcist på dette punkt, hvortil kommer, at der næsten er et tidsmæssigt sammenfald mellem modtagelsen af dette brev (den 3.1.) og fremsendelsen af beslutningen (den 8.1.), hvorfor det savner grundlag, når sagsøgeren hævder, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en mangel på agtpågivenhed.

5. Problemet i denne sag er, hvorvidt Kommissionen er forpligtet til at fremsende meddelelser om beslutninger, som den træffer, til det sted, som adressaten har angivet.

Efter min opfattelse må der svares benægtende herpå. Kommissionen havde selvsagt kunnet imødekomme en sådan anmodning, men den var ikke forpligtet hertil.

I dommen i sag 209/83 (Ferriera Valsabbia SpA mod Kommissionen, dom af 12.7.1984, Sml. 1984, s. 3089) har Domstolen udtalt, at

» ... en streng overholdelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende procesfrister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen.« (præmis 14)

Domstolens procesreglement fastsætter ingen nærmere regler for, hvorledes de i artikel 81, stk 1, omhandlede meddelelser skal gives, idet det i bestemmelsen hedder:

»De frister, der er fastsat for indgivelse af klager over en institutions retsakter, begynder i de tilfælde, hvor der er givet meddelelse, at løbe dagen efter den dag, hvor den pågældende har fået meddelelse om retsakten...«

Det fremgår imidlertid af Domstolens praksis, at

»en beslutning... i henhold til Traktaten (i sagen drejede det sig om EØF-traktaten) [er] behørigt forkyndt, når den er fremsendt til adressaten, og det har været muligt for denne at gøre sig bekendt med den.« (Sag 6/72, Europemballage og Continental Can mod Kommissionen, dom af 21.2.1973, Sml. s. 215, præmis 10, s. 240)

I dommen i sag 224/83 (Ferriera Vittoria mod Kommissionen, dom af 30.5.1984, Sml. s. 2349) udtalte Domstolen under henvisning til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 3 og procesreglementets artikel 81, stk. 1, der også finder anvendelse på forholdene i denne sag:

»I det foreliggende tilfælde blev meddelelsen givet ved rekommanderet brev med modtagelsesbevis, ...en fremgangsmåde, der gør det muligt med sikkerhed at fastlægge det nøjagtige tidspunkt for, hvornår den omhandlede frist begynder at løbe...« (præmis 9).

Domstolen har således ikke opstillet noget krav om, at meddelelsen skal gives på en bestemt måde, men har udtalt, at det ikke kan anfægtes, at dette sker i form af et rekommanderet brev med modtagelsesbevis. Domstolen har heller ikke opstillet regler for, hvor meddelelsen skal gives, idet det afgørende blot er, at adressaten rent faktisk får kendskab til den beslutning, der er tale om at meddele.

Det er ikke i sagen blevet gjort gældende, at det rekommanderede brev skulle være blevet afleveret til en person, der ikke var beføjet til at modtage det, og det kan herefter vanskeligt hævdes, at meddelelsen, der er blevet givet på selskabets hjemsted, ikke har gjort det muligt for selskabet at gøre sig bekendt med den pågældende retsakt.

Når henses til indholdet af de gældende bestemmelser og Domstolens praksis, kan det ikke antages, at hvad der blot må betragtes som en præference, som Cockerill-Sambre har givet udtryk for med hensyn til den adresse, meddelelser om beslutninger fremsendes til, kan skabe nogen forpligtelse for Kommissionen eller indvirke på fristernes længde. Retssikkerhedsmæssige hensyn kræver, at der sker en ensartet fortolkning og anvendelse af de gældende procedureregler, og en virksomheds interne organisation, herunder de forsinkelser, denne måtte indebærer, må i denne forbindelse være uden betydning.

I det foreliggende tilfælde må det ud fra den opfattelse, at de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser skal overholdes strengt, fastslås, at den omtvistede beslutning blev behørigt meddelt den 9. januar 1985, hvorfor fristen for at anfægte den udløb den 12. februar 1985.

6. Sammenfattende skal jeg herefter foreslå, at den den 14. februar 1985 anlagte sag afvises.